

yon is
 . Bár
 ra cso-
 gadom.
 Pál.
 Ilona.
 ihirde-
 többi.
 tó. —
 őszön
 gasab-
 nagyon
 , némi
 Laád
 viz a
 vással.
 encsér
 tovább
 y szor-
 aki azt
 vásárol
 jót. —
 S hogy
 mivel a
 lt vala
 testv.
 Farkas
 a »Kis
 ezímen
 s meg-
 Kádas-
 találós
 ozik, a
 z, v-áz,
 tovább.
 -et két
 megtért
 g meg-
 Magam
 at. —
 ét mul-
 olvas-
 illovi's
 irhass
 teljesen
 ztottál,
 vak.«
 a jövő

ására:

szinnyo-
 si tábla
 amából
 enaem
 tere 3.

eum-épület.

... A KASTÉLY LÉPCSŐJÉNÉL FOGADTA. (Lásd a 346. lapon.)

XLVI. kötet. 22. szám. Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. június 3-án.

A DOKTOR UR NÖVENDÉKEI.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás és vége.)

AZ ÖREG báróné nem volt a kastélyban, mikor a szomoru társaság oda érkezett. Künn sétált a nagy parkban s nem is vette észre, hogy a kirándulók haza tértek. A kisasszony még örült ennek, mert a jószágos öreg nőt nagyon fölizgatta volna, ha váratlanul látja meg, hogy ájult gyermeket emelnek le a kocsiról.

— Gyorsan lefektetjük, orvost hivatunk s addig is ápoljuk, amennyire tudjuk. A kegyes báróné, tudom, helyeselni fogja amit teszünk; de elég lesz, ha majd később tudja meg.

A nagy kastélyban volt elég szoba s egyikben elhelyezték Dezsőt, aki még folyvást eszméletlen állapotban volt. Valami nagy sérülés nem látszott pedig rajta. Az arca kissé össze volt horzsolva, mert a víz alatt levő köhöz ütődött. Vértett is. A kisasszony lemosta, bekötözte, úgy hogy Dezsőnek csak az orra és szeme látszott ki.

Piroskát és a többi gyermeket a kisasszony kizárta ebből a szobából. Künn álldogáltak a kastély előtt s Rudi és Janka sem akartak haza indulni, amíg meg nem tudják, mit mond az orvos Dezsőnek állapotáról. Az orvos pedig, akiért küldtek, természetesen a doktor bácsi volt, mert ő lakott legközelebb.

— Gyönyörű állapotban találja meg, dörmögte Rudi. Nem éppen így terveztem.

Még mielőtt a doktor megérkezett volna, vissza tért sétájáról az öreg báróné. Vidáman, nyájasan intett a gyermekeknek, de

csakhamar leolvashatta zavarodott, szomoru arczúkról, hogy valami baj történt. Természetesen el köllött mondaniok, mi történt, s Piroska és Rudi elbeszéléseiből most már ki lehetett találni azt is, hogy Dezső miért és mikép került arra a veszedelmes szikla-falra.

— Bizonyosan onnan akart velem beszélni arról az arany tokocskáról, melyet kértem tőle, szolt Piroska.

— És amelyet én kívántam látni! toldá meg a báróné. Így tulajdonkép én okoztam a szegény fiu veszedelmét. És ha... ó Istenem!... Ha igaz volna, amit Piroska szavaiból sejteni kezdtem... De hát az az arany tokocskó hol van? Megvan-e?

— Bizonyosan most is a nyakában lóg, szolt Piroska. Mindjárt elhozom. A kisasszony nem ereszt ugyan be hozzá, de ő maga vagy a cseléd levehetik a nyakáról... Nagyon félti ugyan, de hiszen majd vissza adjuk neki... és most szegény nem is fogja tudni, ha leveszik.

Piroska sietve ment be s alig néhány percz mulva vissza tért.

— Itt van... ez az! mondá, átadva a kis arany tárgyat a bárónénak.

Az öreg nő felsikoltott, amint megpillantotta.

— Igen... ez az! szolt remegő hangon. Vagy ugyan-az... vagy csodálatosan hasonló. Mindjárt meglátom.

A gyermekek csodálkozva nézték, mint reszket az agg nő keze. Nem értettek a dologból semmit. Csak Piroska értette meg, lehetősén s ő is épp oly izgatott volt, mint az öreg báróné. Ez most az ujja hegyével megnyomta egy helyen az arany tokocskát s ime: szétvált s egy arczkép tünt elő.

— Ni, hisz' ez a nagymama! kiáltá Évike. Szakasztott olyan, mint az ott a képtárban.

Igen, az öreg báróné arczképe volt. Még fiatalabb korából ugyan, de rögtön rá lehetett ismerni.

Az agg nő szinte tántorgott, reszketett a nagy felindulástól.

— Igen... ezt én adtam a fiamnak... és ha ez a gyermek azt mondja, hogy ő az apjától kapta... akkor ez... az én unokám, az én eltűnt fiamnak a fia! Ó Istenem! Ha csakugyan úgy volna!

Berohant a kastélyba, egyenesen Dezsőhöz, míg oda künn a gyermekek ámulva néztek utána, majd meg Piroskára, aki tudni látszott valamit a dologról. De ő sem magyarázhatta most meg, mert épp megérkezett a doktor bácsi és most mindnyájan azt lesték nagy aggodalommal: mit fog mondani a beteg állapotáról.

Várniok kellett, míg ezt megtudták. Mert ők nem mehettek be a beteghez. A doktor az öreg bárónét és a kisaszszonyt találta ott Dezső mellett. A doktor, aki már tudta, hogy Dezső a szerencsétlenül járt fiú, mentegetőző hangon szólt:

— Méltóságos asszonyom, bocsánatát kell kérnem, hogy növendékeim annyi kellemetlenséget okoznak itt, egyik a másik után így kerül ide...

— Ó kedves doktor ur, ne is beszéljünk erről! Csak mentse meg ezt a gyermeket, mentse meg! Életem boldogsága függ tőle!

A doktor nagyot bámult.

— Kétségen kívül megteszek mindent, amit lehet. Hiszen nekem fontosabb...

— Ne higgye! De erről majd később beszélünk.

A doktor megvizsgálta Dezsőt, hosszasan, gondosan s végül így szólt:

— Csontja nem tört, a külső zuzódások nem veszedelmesek. De a nagy zuhanástól alkalmasint agyarázkódást kapott. Ez veszélyes. Beletelik néhány nap, míg eldől, vajon megmenthetjük-e?

Aztán elrendelte, mit kell tenni a beteggel, a báróné pedig parancsot adott, hogy mindent a legpontosabban teljesítsenek, senkinek se legyen most fontosabb dolga, mint ami a beteg fiúnak kell. Aztán szobájába hívta a doktort és így szólt:

— Kedves doktor ur, egy igen fontos kérdésre kérem őszinte válaszát.

— Parancsoljon velem, báróné.

— Ez a fiú önnek nem fia, nem is rokona...

— Nem.

— Hát kicsoda? És hogy került az ön gondjai alá? Kérem, mondja meg igazán! Rendkívül fontos reám nézve.

— Hogy kicsoda ez a fiú, azt voltaképp magam sem tudom, ámbár ismerem az atyját. De az atyja maga mondta, hogy a név, melyen ismerem, nem igazi neve.

— Már is megerősíti sejtelmemet, szólt a báróné. Beszélje tovább!

— Körülbelül nyolcz évvel ezelőtt nagyobb tanulmányi uton jártam külföldön. Tengeren jöttem hazafelé. A hajón megismerkedtem egy magyar uri emberrel és mert csak ketten voltunk ott földiek, majdnem mindig együtt töltöttük az egész napot. Igen mivel, nemes gondolkozású férfi volt, de nagyon indulatos is, e mellett pedig valami titokzatosság is volt rajta. Én persze megmondtam neki, hogy kicsoda és micsoda vagyok, de ő csak annyit mondott magáról: »Én Magyar Elek

néven járok-kelek a világban, de ez nem az igazi nevem. Többet ne is tudakoljon rólam. Utamban megkéstem. A nőm halálos betegten fekszik Budapesten. Ahelyett, hogy elvihetném magammal az új világrészbe, alkalmasint csak temetni megyek Budapestre. No, de ezt is elviselem.« S daczos komorsággal bámult ki a tengerre. Egy napon, mikor már nem voltunk messze a kikötőtől, rettentő vihar ért utól. Nem akarom hosszas elbeszélésével untatni — elég az, hogy hajótörést szenvedtünk. Én is a tengerbe estem és mert uszni nem tudok, már elveszettnek hittem magamat. Már félig eszméletlenül elmerülőben voltam, mikor valaki megragadott — az én magyar honfí-társam. Hatalmas uszó volt s fenntartott a vizen engem is, aztán megkapott egy, a széttört hajóból való nagy árboczot, mely a vizen lebegett. »Kapaszkodjék meg, doktorkám; ezen nagyon jól megleszünk, míg a partról segély érkezik.« Én bizony, amilyen kabult voltam a sok lenyelt sósviztől, nem igen tudtam volna az árboczon megmaradni; de ő gondot viselt rám. Csakugyan megmenekültünk. Neki köszönhetem életemet. Nem türte, hogy hálalkodjam, de így szólt: »Ön is Budapestre utazik; menjünk együtt és mentse meg beteg nőmet, ha lehet.« Együtt jöttünk haza, sokszor ellátogattam a beteg nőhöz, de fájdalom, a beteg menthetetlen volt. A szegény nő maga is tudta ezt, bele nyugodott, csak négy-öt éves kis fiáért aggódott, erről beszélt nekem sokat. No's, a szegény nő meghalt s ekkor az én megmentőm így szólt: »Most már semmi keresni valóm ebben az országban. Neki megyek a világnak, talán vissza sem térek soha többé. Csak ezzel a kis fiammal tud-

nék mit csinálni! Nem vihetem magammal tengerekre, sivatagokba.« Én, ki oly nagy hálával tartoztam neki, felajánlottam, hogy magamhoz veszem a gyermeket és fölnevelem. Belé egyezett. Így jutott a fiú hozzám.

A báróné növekvő izgatottsággal hallgatta.

— Ez mind ráillik az én eltűnt, szilaj, daczos fiamra! Csak bizonyíték nincs... Azaz... jöjjön csak, kedves doktor ur!

S gyorsan elvezette a doktort a képtárba.

— Nézzen szét a képek közt.

A doktor nem sokáig nézegetett. Rámutatott egy ifju képre:

— Ez volt az. Erősebb, idősebb volt, de semmi kétségem sincs: ez az ő arczképe.

— Tehát igaz! A fiam, az én szilaj, szerencsétlen és mégis szeretett fiam! És ez a kis fiu az én unokám! Ó doktor, édes doktor, mentse meg!

— Isten segítségével megteszünk mindent, amit lehet.

— És fiam... hová lett aztán a fiam?

— Évekig nem tudtam róla semmit. Egyszer aztán irt Afrikából. Azután ismét több évig nem hallottam hírét. Néhány héttel ezelőtt Keletindiából irt, hogy a nyáron haza jön, mert látni akarja a fiát. Akkor találkozni fogok vele.

— Akkor ide kell jönnie. És ha itt lesz, meg fog törni az ő konoksága. Nagyot vétett ellenünk, szülei ellen... apja, elhunyt férjem, szintén kemény, szigorú ember volt... de halálos ágyán megbocsátott neki. Ám én nem tudtam, hol keressem. Annyi év óta keserű fájdalomban telt az életem... de én is megbocsátok

neki, szivemre ölelem, csak vissza térjen hozzám.

A doktor meghatottan biztatta az agg anyát.

— Ide fogom hozni s nincs kétségem, hogy öreganyja és kis fia mellett meg fog engesztelődni. Most már csak az a főgondunk, hogy Dezsőt megmentsük.

Ez bizony nagy gond volt és eleinte kevés reményt táplálhattak. Dezső több napig veszélyes forró lázban feküdt, félre beszélt, nem ismert rá senkire. Az öreg báróné és a doktor folyton folyvást ott voltak mellette és ápolták. Végre, végre beállt a jobb fordulat.

A beteg csöndesen elszunynyadt, hosszan aludt és mikor fölébredt, bágyadtan, de tiszta eszmélettel nézett szét. Persze nem ismert rá a szobára.

Azt megmondták neki, hol van, de egyebet nem. Még gyöngye volt rá, hogy na-

gyobb izgalmat elbirjon. A nagy rázkódás, betegség különben is nagyon megtörte. Nem indulatoskodott, nem daczoskodott s mikor egy izben a doktor bácsi egymaga volt ott mellette, Dezső őszinte megbánással mondá:

— Nagyon hálátlan és oktalan voltam, ugy-e? Sok jószágáért azzal fizettem meg, hogy nagy gondokat, bajokat okoztam! Ó bocsássa meg... ha meggyógyulok, majd iparkodom, hogy jóvá tegyem hibámat. Elmegyek a konviktusba.

— Nyugodjál meg, fiam, minden jól lesz már.

Amiut kissé jobban lett, Piroška és Rudi után kívánczozott. Piroškát a báróné egyelőre nem is eresztette haza,

ott kellett maradnia a kastélyban; Rudi pedig naponként hűségesen eljött látogatóbabeteg pajtásához. Ok ketten már mindent tudtak; tudták, kicsoda az ő kedves Dezső barátjuk; de nem volt szabad el-

Egy kosárka cseresznye. (Lásd a 353. lapon.)

árulniok. Egy napon aztán, amint Rudi ismét megérkezett, Piroska örvendve szaladt le elejébe s a kastély lépcsőjénél fogadta. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Dezső már nagyon jól van ... és már mindent megmondtak neki. Képzelted, milyen boldog. A nagymamája meg Blanka és Évike alig akarják kiereszteni a karjaikból.

— No, akkor mi reánk már nincs is ott szükség.

De nem addig volt az. Amint a szobában együtt voltak, Dezső gyöngéden megölelte nagyanyját és így szólt:

— Nagymama, édes nagymamácskám! Valami nagyot, igen nagyot akarok kérni ...

— Szólj, fiacskám. Ha csak lehet, teljesítem.

— Hát ... én nagyon foglak szeretni, édes nagymamám ... és Blankát meg Évikét is fogom szeretni ... de van nekem még két jó testvérem, akik nélkül el nem lehetek.

— Hogy-hogy? Hol vannak, kik azok?

— Itt vannak. Az egyik a jó Piroska, a ki engem mint garázda vad fiút testvéri szeretetébe fogadott. Neki köszönhetjük, hogy itt most ily boldogan együtt vagyunk; ő gondolt először arra, hogy atyám arcképe mennyire hasonlít hozzám s azóta nem tágitott e gondolattól. De mégis baj lett volna, ha nincs itt az én hűséges, okos Rudi barátom, aki nélkül elbolyongtam volna a medvék, farkasok prédájául; de ő igaz baráti gonddal vissza tartott.

— Csak azt sajnálom, hogy talán kissé fogyatékos volt a nyaraló, szólt közbe Rudi vidáman. De hát méltóztassék megbocsátani, kedves báró urfi; bizonyosan jobban gondoskodtam volna a hegyi villa

feldiszlítéséről, ha tudom, hogy ilyen előkelő vendéget kapok.

— Éppen méltó volt hozzám, felelé Dezső. De hát, édes nagymamácskám, a kéréssem az: ejtsd valamikép módját, hogy én Piroskával és Rudival mindig együtt legyek.

— Ez valóban nehéz, kedves fiam, mert nem csak tőlem függ, hanem az ő szüleiktől is. De majd gondolkozom róla, mit tehetünk.

Egyelőre vig és boldog élet folyt a kastélyban. De még nagyobb lett az öröm, midőn egy napon a doktor bácsi egy nap-sütötte arczu szép férfival jött oda. S ez a vendég térdre omolva az öreg báróné előtt, zokogva mondá:

— Anyám, jó anyám, bocsáss meg bü-nös fiadnak!

Az agg anya keblére ölelte megtért fiát, azután pedig mindketten Dezsőt, kinek immár volt szerető atyja, gyöngéd, jóságos nagyanyja.

Boldogan telt el a nyár s nem rontotta az örömet a tél sem. Mert Piroskát haza tért szülei persze vissza vették magukhoz, Rudit pedig az apja Budapestre adta iskolába; de az öreg báróné is Budapestre költözött télire a fiával és az unokájával. Így aztán Dezső, Piroska és Rudi minden-nap együtt voltak, igaz, hű barátságban. Néha a doktor bácsi is felrándult Budapestre, hogy meglátogassa volt növendékeit és örömmel osztozott boldogságukban.

KROKODILUS ÉS MAJOM.

— Afrikai történet. —

OTT, hol kanyarog a Nílus,
 Így szól egy vén krokodilus:
 »Éhes vagyok . . . Ni egy majom! . . .
 Tátom a szám és bekapom!«
 De a fürgé pávián
 Ott terem a pálmafán.

Ez csak a fa! Legjobb fajta
 Kókus-dió terem rajta.
 Mond a majom: »Ebből vetek,
 Éhes krokodilus, neked.
 Kóstold hát meg, hogy mi jó
 Az érett kókus-dió!«

A VÉN KARÓ.

— Példázat. —

— UGYAN ne boszants örökké! türelmetlenkedett a rózsató.

— De kedves rózsácskám, eszem ágában sincs, hogy boszantsalak, felelé szeliden a vén karó.

— Nem ám! Hát ugyan mit csinálsz egész áldott nap! Halálosan rád untam! Örökké azt kell hallgatnom: »Állj egyenesen!« »Ne hajlongj!« »Tartsd tisztán a leveleidet!« »Ne rázogasd a virágaidat!« Ó! Egy pillanatnyi békességem sincs!

— Csak a javadat tekintem, ha olykor-

*A gyümölcsöt egymás-után
Szedi most le a pávián.
Krokodilus bő torkába
Valamennyit ledobálja.
Krokodilus csak nyeli,
Bendője még nincs teli.*

*Be is kapott így vagy hatot —
Krokodilus de jóllakott!
Ime, hanyatt vágja magát,
Mert nem bírja már a hasát.
»Meggukkadok! Széjjel vet!«
Fönn a majom jót nevet.*

olykor figyelmeztetlek valamire. Azért teszem, mert szeretlek.

— Köszönöm az ilyen szeretetet. Inkább ne is szeretnél!

A vén karó nem felelt ezekre a bántó szavakra. Nem akarta hasonlóval viszonozni, hát inkább elhallgatott.

Nem először esett meg, hogy a rózsató így pörölt a vén karóval, melyhez hozzá volt kötve. Az igaz, hogy nagyon külön-

böztek is egymástól, nem csoda, ha nem egyeztek. A rózsató igen szép volt, sudár, magas, fönn gazdag ágazattal s ezen gyönyörű bimbókkal, kinyílt rózsákkal és sok zöld levéllel. Büszke és rátartós volt s ugyancsak lenézte a közelében virágzó kis hónapos rózsákat, melyek alig látszottak ki a földből. Milyen hitvány csöppségek ezek ő hozzá képest! És ez a száraz, vén karó őt leczkértetgeti és nem engedi,

Hát csakugyan igazat szólt:
Egyet nyekkent — s aztán meghólt.
Szerte mered a négy lába
A világnak négy tájára.
»Hát csakugyan? Lám, no lám!...«
Mond, s leszáll a pávián.

Rá ugorván a hasára,
Majom-szólót vígan járja.
»Zörögj pálma, zúgjál Nílus —
Felfordult a krokodílus!
Mult a veszély, mult a baj —
Jól vagyunk már, haja-haj!«

hogy a kedve szerint tegyen, amit akar. Sőt még azt emlegeti, hogy javára válik neki a vén karó támogatása. No bizony! Még ha legalább nem volna olyan vén és csunya. De hiszen egy árva levele sincs, egyetlen egy vézna ágacskája sem nő soha, akár hányszor fakad újra a tavasz. Az igaz, hogy már vén; de amott az a fűzfa is vén és mégis hány uj ágat hajt. Az is igaz, hogy a karó vékony volt. De hát

amott az a jegénye is vékony, mégis bir levelet hajtani.

Valahányszor a rózsató ilyképen össze hasonlított az ő elválhatatlan társát másokkal, mind annyiszor csak még inkább elkeseredett s még inkább haragudott reá.

A jó vén karó azonban mind ezt nem vette rossz néven. Nagyon türelmes volt, ismerte a maga feladatát és örömmel teljesítette, mert igazán szerette a szép ró-

zsatót. Ha néha úgy titkon kissé bánkódott is a rózsatő szerencsétlensége miatt, hamar megvigasztalódott.

— Még fiatal, kissé hirtelen ítél és nem tudja, mi válik javára. De én tudom és büszke vagyok rá, hogy az én oltalmam alatt növekedett a legszebb rózsatővé a kertben. Szüksége van rám.

De épp ezt tagadta váltig a büszke rózsatő.

— Hány gyöngébb, gyarlóbb virág van itt körültem és mind megáll a maga lábán! Mért köll éppen nekem oda lánczolva lennem, kinos rabságban élnem? Ó, mennyire irigylem társaimat, akik nincsenek ilyen csuf, vén karóhoz kötve.

Nem köllött sokáig irigykednie. Egy napon arra sétált egy fiatal leány s így szólt:

— Ez a rózsatő már elég erős. Nem is tudom, miért nem veszi ki a kertész azt a csuf karót. A rózsatő úgy mindjárt szebet fog mutatni. Ki is veszem, nem várom, míg a kertésznek eszébe jut.

Meg is tette. Kihuzta a vén karót és félre dobta az ut szélére. Még egy kis ideig gyönyörködött a szép rózsatőben, aztán odább sétált.

A vén karó nagy búsan feküdt ott az utszélen. De a szép rózsatő annál inkább ujjongott.

— Csakhogy végre megszabadultam ettől az unalmas vén karótól. No, nem fog többé leczkértetni, tanácsolgatni. Most már élhetek a magam lábán. Jaj de kellemes, mikor így kedvemre ringatózhatom!

Enyhe esti szellő lengett és ringatta az ágakat bokrokat. A hiu, kényes rózsajobbra-balra ringatózott és büszkén szólt:

— Most nézzetek meg! Most már nem csufit el az a vén karó.

— Bizony szebb is vagy így! szóltak a kis hónapos rózsák. Mily kecsesen ringatózod karcsu derekadat! Nem csoda, ha terhedre volt az az unalmas vén társad.

A büszke rózsatő most még kényesebben ringatózott. Sőt tette, mikor már meg is elégelte. Mert hát a szél nem elégelte meg. Az enyhe szellőből erős szél lett, ez pedig üvöltő szélvésszé növekedett. Mire az éj leszállt, rettenetes zivatar tört ki s a vihar kegyetlenül tépte, csavarta a fákat, bokrokat, a zápor pedig úgy szakadt rájuk, mintha új özönvíz indult volna a világra.

Remegve, rémüldözve hajladozott a rózsatő is a vihar szörnyü ereje alatt. Majd hogy ketté nem tört derekában, úgy lecsapta a szélvész. Koronájával a földet verdeste, gyönyörű virágai leszóródtak, levelei beiszapolódtak a sáros földön. S végre, amint egyszer újra földig alázta a szél, megakadt az ágas-bogas, tövises koronájával egy hónapos rózsának szintén tuskés ágában. Nem birt többé fölegyenesedni. Ott csapkodta a szakadó zápor, egészen a földbe, valósággal oda ragasztotta. Egyszer aztán nagy roppanást, fájdalmat érzett a derekában.

— Jaj nekem! Meghasadt a derekam! nyögte félig ájultan.

Reggelre a vihar elhúzódott, a megriadt, levert növények a nap sugaraitól föléledtek. De a szerencsétlen rózsatő oda volt tapasztva a sáros földhöz.

— Ó jaj! Ó jaj nekem! sóhajtá bágyadtan. Végem van, nyomorultan köll elvesznem! Meghasadtam, elszáradok! Ó, milyen szerencsétlenség volt az, hogy a jó vén karót elvették mellőlem! És én botor észszel még örültem! Kedves, jó öreg karó!

Ha te mellettem vagy, biztosan megoltalmazol. Erős voltál, veled nem birt volna a szél, fentartottál volna engem is, régi pompában élnek tovább! S még én bántottalak, mikor intetted, oktattál s nem engedted kényemre! Ó én háladatlan! Elbizakodottságomban nem akartam látni öreg támaszom érdemét s most csúf halállal lakolok!

Igy sirt, jajgatott kétségbe esetten egész nap. Majdnem este volt, mikor a kertész, ki a vihar okozta károkat igyekezett jóvá tenni a kertben, eljutott a rózsatőhöz is.

— Ejnye ni, a szép rózsatő! Ugyan ki húzta ki a karót mellőle? Ezt ugyan oktanul tette. Tessék, hogy ledöntötte a szél! Meg is hasadt.

Óvatosan, gondosan fölegyenesítette.

— Bekötözöm a sebét, talán még megmenthetem. A karót meg vissza teszem a helyére. Jó, erős karó, jól megtartja. Majd vigyázok, hogy ki ne huzzák többé.

Sokáig sinylette a rózsatő ezt az éjszakát. Eleinte úgy látszott, hogy el is pusztul; de a kertész gondos ápolása mellett lassan-lassan föléledt és megint a régi szép rózsatő lett.

De mégsem egészen a régi. Nem sértegette többé a vén karót, hanem szelid alázattal mondogatá:

— Kedves jó öreg barátom, csak oktass, és ne hagyj el soha! Tudom én már, hogy mikor zsenge koromban korlátozol, féken tartasz, csak javamra teszed, és el köll pusztulnom, ha nem vagyok oltalmad alatt!

DÉLI PIHENÉS.

— A »Kis Lap« 38-dik színes műmelléklete. —

MAR delelőre járt a nap, forrón tűztek le sugarai a földre. Aki tehetne, szívesen pihent meg valamely árnyékos zugocskában, kivált ha fáradt is volt a munkától.

Fáradt volt, kimelegedett Tyukmama is. Igen is, hiába nevetitek, elfáradt. Nem kicsiny fáradság az, annyi apróságot vezetni, őrizni, gondozni, számukra jó falatocskákat kapargálni, igazságosan megosztani. Mert éhes és nyugtalan jószág ám a kis csibe szörnyen, s olvassátok meg, hányról kellett ennek a tyukmamáknak gondoskodni. Egy, kettő, három, — bizony meg se álljatok, amíg tizenkettőig nem olvastatok, mert éppen egy tuczatot tesznek.

— Gyerekek, most kissé pihenünk. Jertek mind ide és ne merjete elbolyongni, ha kissé eltalálnék szunyókálni. Nektek is jó lesz egy kis pihenés. Majd aztán újra sétálgatunk és keresünk kövér bogárkát. lesz jó osonna.

Szépen engedelmeskedtek is a legtöbben. Szerettek ott meghuzódni az anyjok védő szárnya alatt, vagy pedig játékból felkapaszkodni a hátára, bele bujni a bolyhos melletolla alá. Olyan jó a mama mellett!

Mondom, a legtöbben így tettek. De mégsem valamennyien. A torkos Pipiske és a nyughatatlan Sipike nem szívesen engedelmeskedtek.

— En csöppet sem vagyok fáradt, sipogta Sipike.

— Én sem, szólt Pipiske. És hozzá még éhes is vagyok. Inkább keresném jó falatot, hogy sem hiába töltsük az időt!

— Ó, én nem is kuporodom oda a szárnya alá! Csak hadd pihenjenek, legalább addig sétálhatok kedvemre. Ni, már bóbiskol a mama, nem is látja, hogy elmegyek.

Ekkor egy kövér bogárkát pillantott meg.

— Jaj, de jó! Bezzeg többet ér ez a heverésnél.

A torkos Pipiske oda futott.

— Adj nekem belőle!

— Dehogyan adok! Keress te is. Csak úgy ráérsz, mint jó magam.

Megindultak tehát és mendégéltek, hogy pedig egyik a másik elől el ne kaparítsa a prédát, tehát Pipiske ment jobbra. Sipike ment balra.

— Most leg-alábbszabadon járunk-kelünk és amit találunk, az a miénk. Nem köll mindig azt hallgatni, hogy ide nem szabad menni, amoda sem szabad menni; ettől is, attól is óvakodjunk.

Ezt Sipike mondta. Aztán ment is, amerre látott, egyenesen neki a tónak. Ott néhány liba, kacsacsuszka.

— Nimi! Hát ti mit csináltok ott a vízben?

— Uszunk, fürdünk, mulatunk.

— Jó az?

— Nincs annál pompásabb a világon.

— No, már akkor megpróbálom magam is.

Neki ment a víznek, de mihamar ugyan csak rémülten jajgatott. Mert uszni nem tudott s azonnal fuladozni kezdett. Oda is veszett volna bizonyosan, ha a liba-pásztor észre nem veszi és ki nem menti.

— Ostoba csibéje! Mit botorkálsz a vízben? Nem vagy te liba, se kacska. Menj a kotlóshoz, ott a te helyed.

Bőrig ázva, szégyenkezve vánszorgott Sipike vissza a testvéreihez. Épp akkor ért oda, mikor nagy sebesen, megtépázva, lelkendezve ért oda Pipiske és lihegve mondá:

— Jaj, az a gonoszmacska! Nem hogy én

találtam volna jó falatot, inkább engem akart megenni a gonosz! Jó szerencse, hogy az a derék öreg Bundás kutya elzavarta. Jaj, azt sem tudom, élek-emég vagy már meghaltam!

A Tyukmama épp ekkor állt föl.

— No, gyerekek, most már menjünk kapargálni!

De Pipiske és Sipike úgy oda voltak, hogy meg sem tudtak állni a lábukon. Anyjok mihamar megtudott mindent.

— Ugy? Hát akkor csak maradjatok itt és pihenjetelek. Az

lesz az ozsonnátok, amit magatok szereztek magatoknak.

S Pipiske és Sipike nagy busan gubbaszkodva, éhezve maradtak ott.

— Jaj Sipike! sohajtá Pipiske, én már nem hiszem, hogy a kis csibe okosabb az öreg tyuknál!

KÉTSÉGES JÓ SZOLGÁLAT. (Lásd a 354. lapon.)

SZORGALOM IDEJEN.

NAGYOT sóhajtott Zoltán, amint kinézett az ablakon.

— Csakugyan . . . igaza volt Emilnek, gyönyörű idő van.

Rendesen nem igen szokás busulni és sóhajtozni a miatt, hogy gyönyörű idő van. De Zoltánnak megvolt rá a maga fontos oka. Tegnap, amint az iskolából kijöttek, a szomszédban lakó Emil vigan toborzott pajtásokat.

— Holnap szünet van, nagy labdázást rendezünk a réten. Meglássátok, gyönyörű idő lesz.

— Ott leszünk! kiálták többen.

— Te is jösz ugy-e, Zoltán?

Zoltán nem felelt rögtön. Mintha nehezen tudta volna magát elszánni. Végre habozva mondá:

— Ki tudja, szép idő lesz-e? Hátha esik?

— Mondom, hogy gyönyörű idő lesz.

Csak nem akarsz otthon unatkozni?

Akarni biz' ezt Zoltán nem igen akarta volna, de mégis inkább azt tervezte, hogy otthon marad.

— Igazán kár, töprengett magában, nagy kár, hogy épp akkor van a szép nyári idő, mikor legtöbb a tanulni valónk. Megjártam miatta tavasz eleje óta . . . rosszul feleltem . . . a sok játék miatt, persze . . . a tanár ur figyelmeztetett, hogy még kijavíthatom a hibát, de nagyon sürgetős, közelednek a vizsgálatok. Most már mit tegyek! Csak legalább csuf esős idő volna.

De nem akart csuf esős idő lenni. Azért sóhajtott Zoltán olyan nagyot. Hát még

mikor látta, hogy Emil több jó pajtással már indul is. Egy pillanatra megingott Zoltán erős eltökélése, de csak egy pillanatra; aztán keményen megállt.

— Nem megyek. Már hiába, most van a szorgalom ideje. Lesz még szép idő a nagy vakációban is. Könnyű Emilnek, ő bizonyosan nagyon jól áll, jó osztályzatot fog kapni. De én most nem mehetek.

Fogta a könyvét és elbujt a kert egyik legcsöndesebb zugába. Ott leheveredett a földre és könyökére támasztva a fejét, még a füleit is bedugta, ne hallja a vig zajt, mely mulatozó pajtásaitól néha egészen odáig elhangzott.

Másnap nevettek rajta a pajtások, kissé csufolták is, de Zoltán most már nem tágitott, s még többször is megesett, hogy így járt velök.

Pár hét múlva azonban fordult a kocka. Itt volt a nagy vakáció. Gyönyörű napok jártak, s Zoltán vigan töltötte az időt. Kiköszörülte a csorbát, jó bizonyítványt kapott és most néhány hétig nem volt egyéb gondja, mint hogy mentül kellemesebben teljenek a napjai. Nem sóhajtott már, ha derülten ragyogott a nap és most ő hivo-gatta Emilt. Csak hogy Emil nagyon savanyu képpel felelgette:

— Nem mehetek . . . nem érek rá! Ó, ez borzasztó! Mikor mindenki játszik, mulat, nekem otthon kell ülnöm a suton s mindig nyakamon van az a kiállhatatlan tanító!

De Zoltán, mi tagadás benne, csak úgy félig sajnálta meg pajtását.

— Persze, kellemetlen, hogy javító vizsgálatra kell készülnöd s apád külön tanítót fogadott melléd. Keserves vakációd lesz. De lásd, nem köllött volna rajtam gunyolódnod, mikor én a szorgalom idejét arra használtam, amire való. Ugy-é, nekem volt igazam?

EGY KOSÁRKA CSERESZNYE.

(Képpel a 345. lapon.)

NAGYON szerette a kis Tónika a cseresznyét, ez pedig elég baj volt. Még pedig azért volt baj, mert csak nagyon ritkán érte Tónikát az a szerencse, hogy

cseresznyét ehessék. Adott volna neki az édes anyja és a jó testvérnénikéje, Veronka, már csak azért is, mert Tónika gyöngé, beteges volt s bizony szerettek volna neki örömet szerezni. De hát nem volt cseresznyéjük és, ami szintén öreg hiba volt, pénzők sem volt csemegére.

Egy kicsit hasonló, de mégis másféle bajról panaszkodott a szomszédban Vad Laczi urfi. Ő is nagyon szerette a cseresznyét, de nem kapott — már legalább nem annyit, amennyit ő elégnék talált volna. És ő még keserűbbnek vélte a sorsát, mint Tónika, mert az apja gyümölcsösében bőven piroslott egész sor fán a legpompásabb édes cseresznye.

De aztán egy napon jóra fordult a dolog. Tónika legalább úgy látta és Laczi urfi is úgy hitte, ámbár ő nem egészen végig hitte.

Történt vala pedig ezen a szép napon az, hogy Tónika két szép fényes új fillért kapott egy jó nénitől, aki így szólt:

— Végy rajta cseresznyét, kicsikém!

Megörült Tónika, de még a jó Veronka is, aki mindjárt fölkerelkedett a kicsikével, hogy cseresznyét vegyen neki. Nem is hitte, hogy olyan közel juthat hozzá. Mert amint a szomszédék kertje előtt elhaladtak, egyszerre csak valahonnan a magasból ezt hallják:

— Tessék cseresznyét venni! Pompás cseresznye!

Veronka szétnézett s a kert palánkja közelében egy cseresznye-fán megpillantotta Laczi urfit, ki javában szedegette és rakta zsebébe a jó gyümölcsöt. Ez nagyon szerencsés véletlen, így pompás friss cseresznyét kapnak.

— Csakugyan kaphatunk itt cseresznyét? kérdé.

— Persze, csak hogy nem ingyen. Az kellene, hogy pénzetek legyen.

— Van is. Itt van két ujdonat-uj fillér. Talán kaphatunk érte annyit, amennyi ebbe a kicsi kosárkába bele fér.

— Hahaha! No persze! Két fillérért csak négy szem jár.

— Ó! Már hogy lehetne az! Az nagyon drága.

— Dehogyan drága. Én csak tudom talán? Ha nem hiszed, kérdezd meg az apámtól.

Laczi ezt nevetve és tréfából mondta, de Veronka komolynak vette és megkerülve a kertet, beszólt a házba, kérdezve, hogy két fillérért mennyi cseresznyét kaphat? Laczi urfi apjától kérdezte, aki épp ott állt a tornácson.

— Nem eladó a gyümölcsöm, felelé ez. Hogy jutott ilyesmi az eszedbe, kis lányom?

Veronka kissé megzavarodott, de nem akart szégyenben maradni. Elmondta tehát, hogy Laczi urfiával alkudozott, aki épp fenn van a cseresznye-fán és szedi a gyümölcsöt.

— Ejnye semmirevaló torkosa! Látta, hogy irni valóm van s azt hitte, most bátran megszegheti tilalmamat, belopózhatik a gyümölcsösbe. Jertek csak velem!

Laczi urfi éppen lebocsátkozott a cseresznye-fáról, mikor nagy ijedelmére az apja galléron fogta.

— Mi dolgod volt ott a fán?

Laczi felelni sem tudott ijedtében. De elárulták a duzzadó zsebei. Apja az utolsó szemig kiszedte onnan a cseresznyét és bele rakta a Tónika kosárkájaiba.

— Nesze, kicsike. Legyen a tied s tartsd meg a fillérkéidet is.

Tónikának ezen a napon nagyon jó ozsonnája volt. Laczi urfi nem igen dicsekedhetett hasonlóval, mert neki inkább a mogyorófa ízéből jutott ki. És három napig nem édesithette meg cseresznyével.

Nem tudom, azóta jobban tiszteletben tartja-e az apja tilalmát.

KÉTSÉGES JÓSZOLGÁLAT.

(Képpel a 352. lapon.)

KÉMLELŐDVE, nézdelődve járt-kelt a kis Magduska ide-oda. Megindult jobbra, megindult balra, meg vissza tért és nem tudta, merre menjen. Épp arra járt a testvér-bátyja Pali s nevetve nézte.

— Mi a bajod? Mit akarsz?

— Buvócskát játszunk s szeretnék nagyon jól elbujni, de nem tudok hová...

Pali mindig szívesen segített hugocskáján. Most is jutott eszébe valami.

— Itt van közel a béka-tó. közepén a nádas-szigettel. Ott meg nem találunk.

— Nem ám, csak hogy én sem tudok oda átgázolni.

— Majd én átvizlek.

Izmos fiu volt, ölbe kapta Magduskát és begázolt vele a béka-tóba, mely nem volt egyéb nagyocska pocsoljánál; de mégis jól térden fölül ért a víz Palinak is. A tó közepén sűrű nádas volt, ott csakugyan jól el lehetett rejtőzni. Amint oda értek, Magduska így szólt:

— De most te is lapulj meg itt a nád közt, meg ne lássanak.

— No persze! Hiszen én nem játszom buvócskát. Vissza megyek és félóra mulva eljövök érted.

— Jól van. De el ne feledd, mert különben itt rekedek.

Magduskának alapos oka volt erre a megjegyzésre. Jól tudta, hogy Pali, amilyen jó fiu, épp olyan szeleburdi és gondatlan; kitelik tőle, hogy itt felejt a béka-szigeten.

Hát biz' ezt szépecskén meg is tette. Amint vissza gázolt a partra, találkozott két jó barátjával, kik játszani hívták. Ekkor még gondolt Magduskára, de úgy vélte, hogy fél óráig kedvére játszhatik, aztán majd vissza tér. Persze, hogy egészen megfeledkezett a játék hevében Magduskáról és már esteledett, mikor pajtásaitól a kapunál elbucszott. Ekkor jutott eszébe ígérete. Gyorsan befutott a házba és kérdezte, itthon van-e Magduska?

— Nem láttuk egész délután, felelt anyja. Nem is engedtem pedig neki, hogy oly sokáig kimaradjon.

Pali nem szólt, de hirtelen kifordult a házból.

— Ejnye no, szegény kicsike! Képzem, mennyire haragszik és talán fél is, mert már esteledik. Ejnye no!

Néhány percz mulva már ott volt a béka-tónál s már messziről kiáltá:

— Jövök már, Magduska! Jövök már.

A szigetkéről nem hallatszott semmi válasz. S amint Pali oda ért, nem találta hugocskáját. A sziget olyan kicsiny volt, hogy ott el nem rejtőzhetett. Pali meg-hökkenve állt meg.

— Hát hová lett? Innen elment... de otthon sincs... már pedig bizonyosan haza ment volna, hiszen lucskosan, sárosan nem sétálhat. Aztán derékáig ér a víz, ha maga gázol át rajta. Csak nem történt baja? Ha megcsuszott az iszapos pocsoljában... ez a leányféle olyan ijedős... még bele is fullhatott ijedtében.

Hideg verejték ült ki a Pali homlokára. Mind inkább valószínűnek hitte, hogy Magduska ott fekszik holtan a tó fenekén!

Erről meg kell győződnie. Ki kell kutatnia a pocsolját. Bele gázolt tehát és apróra össze járta. Amint valami keményebbre lépett, lehajolt és kezével is lenyult a vízbe s csakhamar nyakig sáros és vizes lett. Már egészen besötétedett s Pali teljesen kimerült a kutatásban. Nem tudta, örüljön-e vagy sem. Csakugyan nincse Magduska a víz fenekén, vagy csak ő nem találja. De már hiába, haza köll menni. Aggódva, szepegve, fülig maszatosan került nagykésőn haza. Alig mert belépni a szobába. Ott azonban — Magduska fogadta gynyos haraggal:

— Ugyan szépen bizhatni a szavamban! Ha arra nem jön az a jó Gyuri, most is a béka-szigeten busulhatnék.

Pali röstelkedve hallgatott s nem árulta el, milyen félelmes órát töltött. De azóta ügyel rá, hogy játék közben adott szaváról se feledkezzen meg.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Kuthy Sarolta, Endre és Gitta 1 frt, Hegyesi Gyula 20 kr.

Köszönet a nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

KOCZKA-REJTVÉNY.

R	R	R	R	R
A	A	Á	Á	
P	P	P		
I	I			
G				

E betűk úgy rendezendők el, hogy balról jobbra és felülről lefelé olvasva, ugyan-egyét jelentsenek: az 1-ső sor: az íráshoz nélkülözhetlen tárgy; a 2-dik sor: eb-faj, melytől nagyon szepeg a nyul; a 3-dik sor: egy kevés, kettőnél több már sok; a 4-dik sor: ha akarod: ige, ha akarod: gyógy-szer;

az 5-dik sor: az abécze egy betűje.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Ifjusági Emléklapok

Gyűjtötte Füssy Tamás. Elbeszélések és költemények. Színes táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 20-dik számában közölt rejtvények megfejtése:

Alma, Eper, Szahara, London, Tompa, Szidi, Mama, Teher, Mag, Hat, vagyis:

Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.

Helyesen fejtették meg: Gonda Lajos, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Vidákovich Anna, Jacobi Viktor, (te nem tévedtél, de a rejtvény szerzője persze épp oly kevésbé tévedett, hanem bizony itt is a sajtóhiba kis ördöge inceselkedett: szerencsére, mint láthatod, veled együtt még sok megfejtő keresztül látott a kis ördög inceselkedésén és megtalálta a helyes megfejtést. *F. b.*), Botka Irma, Zurányi Gusztáv, Ausländer Iluska és Bencsik Marika, Fáy Erzsé, Fogarassy István, Gaál Peti, Moesz Izabella és Ilonka, Páskesz Czili és Bella, Mohilla testvérek, Faludy Mariska (mért irsz rongyos szélű papirosra? *F. b.*), Deutsch Erzsé és Frigyes, Simonkovits Béla és Feri, Koritschóner Margit és Iván, Vermes Ervin, Kuthy Sarolta, Gitta és Endre, Pollák Jenő, Rácz Margitka, Sztancsa Mici és Gyula, Loschitz

Alice és Juliska, Haberfeld Margit (elmetszhetnéd a levélpapirosod rojtos szélét. *F. b.*), Zakár Margit, Ilona és Lajos, Beinbauer Irén és Rózsi, Szél Kálmán, Irinyi Elemérke, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leány iskola IV. osztálya nevében), Rosenfeld Imre, Diamant Rózika, Feldbauer Valérika, Bellovits Margitka, Kégly Mariska és Ilonka, Guckler Rozália, Mérey Ágosta, Imrich Edith, Szarvassy Erzsike, Szelka Hajnalka és Józsi, ifj. Kossaczky Oszkár, Imrédy Kálmán és Károly, Hilt Vilma és Pál, Gaál Gyula, Nékám István, Kövesy Rudi, Rechnitz Marci, Kóvér Gyula, Ónody Ferike, Hollaki Leo, Pfeffer Verona és Julesa, Kúszler Csilla, Nora és Elly, Tábornszky Pistike, Schwarz Magda és Béla, Rosenberg Antal, ifj. Bolyó Károly és Pálma, Szabó Margit (mért irsz rongyos szélű papirosra? *F. b.*), Mäder Ida, Hedvig és Emma, Rodakovszki Andrzej.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertesek lettek *Zakár Margit, Ilona és Lajos* testvérek *Szerencsen*, kiknek a jutalomkönyvet (*Regék és mesék*, írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és a szövegben is számos képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 19-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Quittner Szerénka, Laszkáry Marianne, Zurányi Gusztáv, Richon Emma.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

B. G. Budapest. Megjegyzése alapos, de a szabály azért mégis csak az, hogy 52 hét, tehát 52 vasárnap levén az esztendőben, félve 26 hét és vasárnap, és így a »Kis Lap«-nak is 26 száma esik. Kívételen, minden ötödik-hatodik évben történik az, ami az idén, hogy a vasárnapok nem egyformán oszlanak meg a két félve, hanem az egyikben 25, a másikban 27 van s így természetesen a »Kis Lap«-nak is egyik kötete 25, a másik 27 számból áll. A naptárral persze nem szállhatunk pörbe, de különben rendes olvasóinknak az ugyis mindegy, hogy az év folyamán kezökhöz jutó 52 számból egyformán 26 jut-e egy-egy kötetbe, vagy pedig az egyikbe (mint épp a most folyó kötetbe), 25 és a következőbe 27. A naptártól pedig önkényesen eltérnünk nem szabad, mert az új előfizetőnek joga van az új félév első napján megjelenő első számhoz. Önnök tehát abban van igazsága, hogy ez évben kivételen az első kötet 25, a második 27 számból fog állani. A mi régi előfizetőnek mindegy, az új előfizetőnek ellenben nyereség. — *Több levélről a jövő számban.*

A mai számunkhoz csatolt mellékletet figyelemetekbe ajánlom. *F. b.*